

sagde, at det egentlig ikke var hans Sag at svare paa dette Spørgsmaal, og det maa vi jo tage til Efterretning. I denne Sammenhæng synes jeg dog, at et Svar vilde have været af større Interesse, end naar den højtærede Finansminister stiller sig udenfor en egentlig Besvarelse af det stillede Spørgsmaal, fremsætter mere filosofiske Betragtninger over Krigen og dens Resultater og glæder sig over, at der i hvert Fald ikke er Oprør her i Landet. Denne Glæde kan jeg naturligvis i enhver Henseende slutte mig til. Jeg er ogsaa af den Opfattelse, at det er af stor Betydning, om de to store Organisationer, Arbejdsgiverforeningen og Fagforeningerne, i Fællesskab kunde faa Held til at gennemføre Respekten for vedtagne Overenskomster. Jeg betragter mig personlig i denne Sag som ikke staaende paa et noget afsides Standpunkt som det, den højtærede Finansminister maaske vil henvise mig til. Naar man har været med til at forme Loven for den faste Voldgiftsret og selv har været Medlem af den en Række af Aar og i det hele taget har deltaget i saa mange Forhandlinger om Strejker, som jeg har gjort, saa har man nogen Erfaring paa dette Omraade, og saa kan det ikke nytte, at andre søger at henvise mig til den Kreds af Folk, der ikke synes at forstaa Tiden og dens Udvikling.

Men, som sagt, naar den højtærede Finansminister nu har udtalt sig mere filosofisk om Spørgsmaalet og henledt Opmærksomheden paa, at man ikke kan vente, at alt saa ganske let kan komme i Orden, saa er det ikke noget Svar paa det stillede Spørgsmaal. Saavel Ordføreren for Venstre (P. Nørgaard) som vi fra vor Side maa nøjes med, at Finansministeren har udtrykt sin Glæde over, at en vis nærliggende Fare for Fortsættelsen af disse Tilstande efter Afstemningen i Dag foreløbig er fjernet. Vi er altsaa ikke videre, end vi var før, med Hensyn til Forstaaelsen af, hvad Regeringen kunde tænkes at gøre. Jeg maa imidlertid haabe, at Regeringen, selv om den ikke finder det rigtigt eller opportunt at udtale sig om Spørgsmaalet, dog ikke lader det være ude af sine Tanker. Sagen er nemlig den, at i en saadan Situation som den, der her er Tale om, maa man ikke vente, at det bliver Arbejdsgiverne, der ved kraftige Foranstaltninger forsøger paa at bringe Tingene i Orden. Jeg er ganske enig i, at Tiden har forandret sig, det er aabenbart andre Kræfter, der nu maa træde til. Jeg kan meget vel tænke mig,

at vi, hvis man fortsætter med Strejker og Arbejdsstandsninger — det være sig, som det er i dette Tilfælde, ved Brud paa Overenskomster eller blot for at presse Lønningerne stedse højere op —, snart kan komme til det Tidspunkt, hvor Arbejdsgiverne ganske vist ikke træffer Modforanstaltninger, men paa den anden Side siger: Vi kan ikke være med. Vi er paa Lønraadet allerede i Færd med at gøre Bevægelser, der gør Situationen meget vanskelig. Jeg tror altsaa ikke, at man, hvis disse Vanskeligheder forøges, skal regne paa, at det bliver Arbejdsgiverne, der ønsker at føre nogen som helst haardhændet eller særlig kraftig Politik. Jeg tror ogsaa, at hvad der er sket hidtil under Krigen, viser, at Arbejdsgiverne paa deres Side i høj Grad har forstaaet Tiden. Men netop derfor maa det blive andre Faktorer — i første Linie de organiserede Arbejdere selv og i anden Linie den siddende Regering —, som maa sørge for, at vi ikke kommer ind i Vanskeligheder, der skader os for meget. Man maa haabe, at selv om den højtærede Finansminister nu har afvist den nærmere Besvarelse af disse Spørgsmaal, idet han trøster sig med almindelige filosofiske Betragtninger, betyder det ikke, at Regeringen har overset, at den kan komme i den Situation, at den har Pligt til at tage Spørgsmaalet op. Derimod betyder det jo, at i Dag kommer vi ikke videre i denne Forhandling.

Finansministeren (Brandes): Til det ærede 10de landstingsvalgte Medlem (Jørgen Berthelsen) vil jeg gerne bemærke, at § 2 omhandler saavel Københavns Toldsted som Provinstoldsteder. Den Bemyndigelse, der gives gennem § 2 til at forhøje samtlige eller enkelte Pakhuslejetakster, som er nævnte i Toldlovens § 34, vil ogsaa kunne gælde for Provinsbyerne, og man vil ganske sikkert ogsaa gaa til at forhøje Pakhuslejen der, hvis Forholdene gør det nødvendigt, ganske særlig, hvis Varemottagerne benytter Toldpakhuset som deres private Pakhus.

Det ærede 5te Medlem for København (Foss) mente, at jeg havde fordybet mig i filosofiske Betragtninger. Der kan man se, hvor vanskeligt det er at „kende sig selv“, skønt det er et af de Ord, som for mange Hundrede Aar siden har lydt for Menneskeslægten, og som enhver bør tage sig ad notam. Jeg tror imidlertid ikke, at det ærede Medlem skal bebrejde mig